

Smrt ni konec, mrak in nič, pika na koncu našega obstajanja

Na drugi strani življenja

Beograjkanka Milica Petrović je napisala knjigo, kako je umrla. Pravi, da je njena knjiga *Mostovi neskončnosti* roman. Pa vendar ni čisto pravi roman. »Ne, nisem je napisala, napisala se je sama. Nisem imela zamisli, kaj in kako, temveč so se zgodbe same pričele pripovedovati in me silile, da sem jih zapisala. Odprle so se neke skrivne duri mojega uma in za njimi se je pojavil cel svet, meni dotlej nepoznan. Drvele so določene zgodbe in dogodki, jaz pa sem tekla za njimi in jih poskušala ujeti,« pravi o nastanku nenavadne knjige, nekakega vodnika za umiranje; z veseljem smo jo prevedli v slovenščino in zaprosili beograjskega kolego Aco Milinkovića, da nam posreduje avtoričino izpoved o knjigi.

»Že od nekdaj sem si želela pokukati na tisto drugo stran življenja, da bi izvedela, kdo so tavajoče duše, kdo vse biva za belim tunelom. Vendar nisem vedela, kako. Bila sem prepričana, ali pa sem si želela verjeti, da smrt ni konec, mrak in nič, pika na koncu našega obstajanja. Tako kot mnogim pikam sledi nov stavek, ki nadaljuje prejšnjo misel, tako verjamem, da tudi za smrtjo pride nadaljevanje našega obstajanja. Ne želim verjeti, da za njo ne ostaja nič, ker potem človeško življenje ne bi imelo smisla. Če obstajamo samo zato, da zadovoljimo osnovnim življenjskim potrebam, ki jih imajo tudi živali, potem se vprašam, ali smo zavestna bitja in po čem se tedaj razlikujemo od živali?

Prepričana sem, da v vsakem človeku, pa četudi še tako trdi, da ne veruje v ničesar, vendarle neke v nekem skrivnem kotičku njegove duše ždi prekrito s prahom zanikanja

Ponoči sem se prebujala s celimi poglavji v glavi in zapisovala tako omotična, v mraku.

in nevere ter zvito v klopčič upanje, da tam neke obstaja neki boljši svet kot nadaljevanje tuzemskega življenja, da človek vendarle nadaljuje svoj obstoj. Srečala sem mnogo starih ljudi, ki so svoje življenje porabili za sovraštvo in hudodelstva, toda pred smrtjo so se želeli spokoriti, začeli so se vesti tako, da sem pomislila, da to niso ti ljudje, da so z nekom zamenjali telo ... Začeli so se spraševati, kaj če smrt resnično ne obstaja, kaj če jim bo nekdo sodil za slaba dejanja, kaj če bodo šli v pekel?

Milica Petrović

Že davno, ko še nisem želela ničesar zapisati, mi je neka znanka priznala, da je v poteku operacije šla iz telesa in opazovala, kaj zdravniki delajo in govorijo. Pravi, da je lebdela nad tem in da jo je bilo strah. To je kratko trajalo, nakar se je vrnila v telo.

KAJ SANJAM IN KAJ SE MI DOGAJA

V mladosti, ko sem bila v srednji šoli, mi je sošolka pripovedovala o papirju s črkami in iglo in trdila, da se s tem kliče duhove. Poskusili sva v šoli, priklicali duha in ga vprašali, koga bo profesor poklical. Dobili sva imena in nestrpno čakali naslednjo uro. In zares, profesor je poklical prav te, katerih imena sva dobili. Seveda sva nadaljevali in spraševali in spraševali ... nakar sva začeli prejemati neumnosti pa tudi groznje, žalitve ... Pomislili sva, da to dela ona, ki drži v rokah iglo, in s tem prenehali.

Spominjam se, da je nekoč naš znanec videl mačka pred našim oknom in rekel, da bi ga želel vzeti, če je potepuh. Z bratom sva bila navdušena, ker sva pomislila, da bo maček končno dobil svoj dom. Šla sem ven, da ujamem zverinico in jo predam znancu, ko se je zgodilo nekaj nenavadnega ... Žival, ki je bila sicer krotka in se je približala vsakomur, je nenadoma začela bežati od mene. Poskusil je tudi brat, vendar je maček bežal tudi pred njim. Končno sva razočarana opustila najino namero in se znancu opravičila. Ko je ta odšel, se nama je maček brez problemov približal. Kasneje je misterij razrešil prav ta znanec, ko je priznal, da opravlja črnomagijske obrede, v katerih žrtvu-

je mačke! Šele tedaj smo dognali, da je maček to nekako vedel.

Ko sem delala v nekem podjetju, se mi je sanjalo, da je v našo pisarno vstopil direktor in povedal, da smo vsi dobili odpoved, ker podjetju, žal, ni uspelo obstati na trgu. Nekaj mesecev kasneje je direktor odprl vrata naše pisarne in prepoznala sem prizor iz sanj; rekel je od besede do besede tako, kot sem sanjala.

MAGIČNI ZEMELJSKI DNEVI

Mnogo let kasneje sem spoznala žensko, ki je izvajala regresoterapije; spustila sem se v avanturo raziskovanja svojih prejšnjih življenj. Bilo je zanimivo, zelo resnično, vendar od tega nisem imela koristi v tem življenju. Prav tako imam nekaj izdelanih horoskopov, pa tudi od njih nimam koristi, ker je vsak drugačen in nič od tega se ni zgodilo. Ko sem od vsega dvignila roke, razočarana in prepričana, da vse to morda ne obstaja, se je pojavila znanka in mi prinesla nekaj, kar me je spet prisililo, da sem o vsem razmislila. Njeni babici se je zmešalo, imela je bolečine v rokah in nogah, bolel jo je tudi hrbet, da ni mogla dolgo stati, niti hoditi niti ležati.

Tega dne je umrla in znanka mi je prinesla kovinsko škatlo, ki jo je našla v babičini omari. Rekla je, da ne ve, kaj je to, in mi jo dala. Zakaj meni? Ni vedela, zakaj, samo prinesla jo je. Ko sem to staro škatlo odprla, sem zagledala lutko iz cunj, okoli njene glave pa nekajkrat ovit rdeč sukanec, močno zategnjen. Enak ovoj je bil okoli pasu, vsake roke in noge ... V hipu, ko sem vse odložila, se je zgodilo nekaj nenavadnega. Ampak to ni bilo naključje, temveč sporočilo.

Kakor koli že, odvila sem sukanec in vrgla vse v kanto za odpadke. Znanka pa je še nekaj časa prihajala in se pritoževala, da babica vsako noč prihaja k njej in ropota po hiši ... Potem se je znanka odselila in odnesla to zgodbo s seboj. Vsakič, ko pomislim, da so te stvari le domišljija, fantazija, da ne obstajajo, se

Knjigo o avtoričinem posmrtnem življenju dobite na www.misteriji.si ali 051/307 777.

nekaj zgodi in me prisili k razmišljanju.

Tako sem nekega dne, mnogo let kasneje, začutila željo po pisanju. Nisem vedela, kaj, vendar sem gorela v želji, da nekaj napišem. Zrla sem v bel papir in slišala njegov klic ...

KNJIGA NEZNANEGA POREKLA

In potem sem začela pisati – ne ta roman, ampak kratko zgodbo o vodniku, ki je izgubil dušo, katero je vodil. Zato je moral sestopiti v materijo in jo poiskati, da bi ji pomagal. In to je bil konec. Pravzaprav sem mislila, da je to konec, toda bil je začetek tega romana. Za piko so se začeli nizati stavki. Knjiga se je začela pisati. Ne, nisem je napisala, napisala se je sama. Nisem imela zamisli, kaj in kako, temveč so se zgodbe sa-

*Počutila sem se kot
strojepiska, ki ji nadrejeni
stalno in hitro narekuje
tekste brez konca
in smisla.*

me pričele pripovedovati in me silile, da sem jih zapisala. Odprle so se neke skrivne duri mojega uma in za njimi se je pojavil cel svet, meni dotlej nepoznan. Drvele so določene zgodbe in dogodki, jaz pa sem tekla za njimi in jih poskušala ujeti.

Ponoči sem se prebujala s celimi poglavji v glavi in zapisovala tako omotična, v mraku. Zjutraj sem morala zapisano dešifrirati, ker sem v mraku pisala besede eno čez drugo. Včasih nisem imela moči za pisanje; knjiga me je zbudila, vendar me ni uspela prisiliti, da bi vzela svinčnik in papir. Pomislila sem, sedaj res ne morem, poznam zgodbo, zapisala jo bom zjutraj. A ko se je zdanilo, mi je ostalo od zgodbe zgolj vedenje, da imam dobro zgodbo, vendar nimam pojma, o čem. Ničesar se nisem spomnila.

Tako sem se trudila, da sem ponoči vstajala in zapisovala. In vselej, kadar sem mislila, da je konec, da me knjiga ne bo več budila, je pridrvela nova zgodba, ki se je navezala na tisto, za kar sem mislila, da je konec knjige. In to je trajalo devet mesecev. Dokler se ni napisala, me ni pustila pri miru. Od kod je prišla? Iz moje podzavesti? Iz kolektivnega nezavednega? Iz mojih potisnjenih spominov ali skozi življenje nabranih zgodb? Ne vem, nisem ugotovila.

Vem, da sem se počutila kot strojepiska, ki ji nadrejeni stalno in hitro narekuje tekste brez konca in smisla, potem pa nekako ugotovim, da prva in deseta zgodba tvorita en del, peta, osma in deseta drugi del in tako do konca te knjige, ki je sedaj pred vami. Morda boste v njej prepoznali del svojega življenja, ali pa morda ne boste našli ničesar; vse je odvisno od tega, kaj iščete, in da to, kar iščete, tudi želite najti. Mogoče pa vas bo knjiga samo zabavala in vas odpeljala na potovanje, katerega destinacije ni v nobeni turistični ponudbi. Morda tudi ves ta svet ne obstaja zunaj platnic te knjige ... V vsakem primeru pa bomo vsi nekoč imeli priložnost preveriti, kaj je za piko, imenovano smrt.«

Aleksandar Milinković